

CRUX

Ny rute av
D.K.K.ère i
Nissedal

Medlemsavis for Drammen klatreklubb

Nr 3-98

Shingel & kjøleskap

En sommer er over, en våt sommer med få gløtt av pent vær. I fjellet har forholdene vært helt for j...ige. Etter forrige sommer så var vi kanskje bortskjemt, men dette var nedtur. Som om ikke dette var nok så raste store deler av Trollveggen ned nå i høst, så sann kan det gå. Hva har så medlemmene klart å utrette i sommer? Ikke mye selv etter forholdene: det mest aktive makkerparet i sommer har vært Anders Johansen og Håvard Sveen. De har gått nye varianter av gamle ruter, samt repetert klassikere fortrinnsvis på Bera. Av nykreasjoner kjenner undertegnede kun til ruta «renn out». Dette er den eneste nyturen av D.K.K.ère i Drammen i sommer. En annen tur av D.K.K.ère er "Die weisse schwein" i Nissedal (se artikkel annet sted i blekka). Klubbturene er et annet mørkt kapittel, her har oppslutningen vært svært dårlig. Vi i styret stiller oss dermed følgende spørsmål: gjør vi de tingene som medlemmene ønsker at vi skal gjøre? For å hjelpe oss med dette har jeg laget et spørreskjema, hvor vi skal prøve å kartlegge dine behov og ønsker som medlem av D.K.K. Vi hadde satt veldig pris på om mange(alle) svarte på dette skjemaet. Da får vi i styret et bedre grunnlag å fatte beslutninger på.

Pusher☺

Innhold:

- Forsiden: Shingel & kjøleskap + Rasering av Bera.
- Side 2: Bokanmeldelse + Fact's.
- Side 3: Die weisse schwein.
- Side 4: Ruteskisse + bokanmeldelse.
- Vedlegg: spørreundersøkelse.

Rasering av buldrefeltet på Bera!

I september 1998 vedtok det politiske utvalget for teknisk sektor i Drammen en endring av reguleringsplanen for Bera Nord. Denne endringer innebærer en utvidelse av terrasseblokkene nordover opp til buldrefeltet. Det innebærer også at buldrefeltet blir sprengt i filler, til fordel for veganlegg og blokkbebyggelse. Hovedfeltet blir også berørt ved at bebyggelsen med 4-5 etasjes blokker kommer enda nærmere (20-30m).

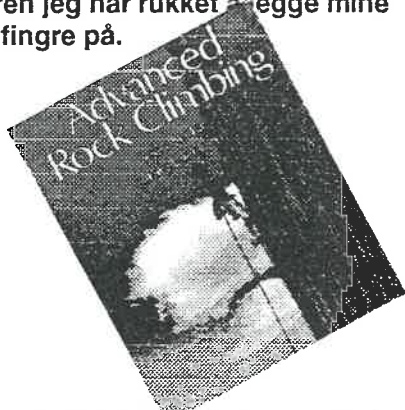
Saken får sin endelige behandling i bystyret i løpet av høsten, men det er lite trolig at vedtaket fra teknisk utvalg blir omgjort. Saken har en lang historie og er nå kommet så langt at det er vanskelig å gjøre endringer. Dette til tross for at området egner seg dårlig til boligbebyggelse samtidig som det egner seg meget bra til friluftsliv (bl.a. klatring). De fleste vi har vært i kontakt med er enig i denne påstanden og det må være noe som ikke stemmer når man allikevel velger den klart dårligste løsningen.

Vi har tidligere erfart at tett naboskap med boliger ikke alltid er uten konflikter. Dette vil nå forsterke seg med enda tettere naboskap. Eneste lyspunkt må være at de nye boligene må være særdeles attraktive for klatrere. De leilighetene som kommer nærmest klippen må det kanskje være en forutsetning å være klatrer for å trives i? DKK har engasjert seg i arbeidet mot videre utbygging uten hell. Vi vil nå arbeide videre for å sikre tilgjengeligheten til feltet (noe som ikke er en selvfølge).

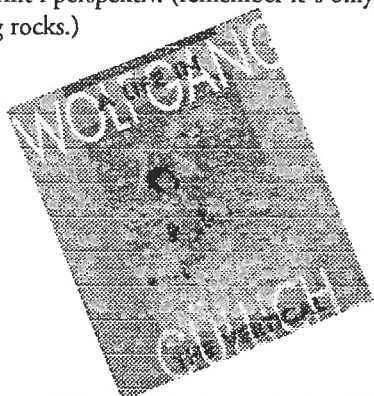
Anders☺

Bokanmeldelser

i anledning tilgangen på klatrepornografi er blitt bedret her i Drammen den siste tiden, så følger en liten gjennomgang av den litteraturen jeg har rukket å legge mine klamme fingre på.

Advanced rock climbing av John Long og Craig Luebben. Format a5, pris: 149,- 224 sider. Dette er en lærebok som tar for seg det meste innen klatring. Hør bare her: 2 kapitler om klatreteknikk, utstyr, forankringer, sikring og rappelering, sportsklatring, fjellklatring, trening og kameratredning. Alt har fått sitt eget kapittel. Denne boka "toucher" borti mange temaer, og går ikke veldig i dybden på noen av dem. Allikevel så var det svært mange gode tips å få med seg. Dette er en lærebok som egner seg best for de som har klatret litt, og vil fungere bra som en utvidelse av kunnskapen om sporten vi alle digger. Et par bra anekdoter setter tingene fint i perspektiv. (remember it's only about climbing rocks.)

Wolfgang Gullich, a life in the vertical av Tillman Hepp. 144 sider. Pris: Dyr! Nydelig bok med mange flotte bilder. Legenden Wolfgang Gullich døde i 1992, og etterlot seg foruten kone, en ufattelig mengde ruter av høy vanskelighetsgrad. Mest kjent er vel kanskje "Action Directe" som har fått graden 9a!!(fransk). Ruta ble først repetert i fjor, og da etter mange seriøse forsøk! Dette er en biografi som kryper litt under huden på objektet, og man får et visst inntrykk av hva det koster å gå såpass vanskelige ruter. I tillegg får man et utvalg bra bilder fra hele hans karriere. Spesielt bra er bildene fra frisoleringen av "Separate reality" i Yosemite. Anbefales!

(flere bokanmeldelser på sistesiden)

STYRET

Ole Martinsen: leder
tlf: 32886926 / 32831444
Geir Ellingsen: sekretær
tlf: 32894574 / 32846985
Håvard Sveen: kasserer
tlf: 32885776 / 90540420
Rune Larsen: nestleder
tlf: 32895686 / 32203288
Tom Atle Bordevik: Crux
tlf: 32884981 / 32266450
Svend W Svendsen
tlf: 32778106 / 32205000
Anders Johansen
tlf: 32856495 / 32200459
Tone Israelsen: varamedl
tlf: 32845514

Thorkild Jakobsen: varamedl
tlf: 32268268 / 32818495
Jonny Jørgensen:
Sikkerhetsansv varamedlem
tlf: 32883215 / 32266471

Fact's:

Drammen Klatreklubb
Postadresse: DKK
pb 1424
3001 Drammen
Postgirokonto: 0826.06.47718
tlf: 32 84 68 30

Åpningstider i hallen:

Man-fredag: 15.00-17.00: 30kr.
17.00-22.00: 50kr

Lør-søndag: 13.00-18.00: 50kr.

Klubbklatring:

Torsdag: 19.00- 21.00:40kr.

Søndag: 16.00- 18.00:40kr

NB: pris dropin klatring på Akropolis Åssiden er redusert til kr:35.-, gjelder kun ved forevist medlemsbevis i D.K.K.

Agenda:

November: Søndag 15/11-98:
Buldrekonkurransen på Akropolis.
Desember: Julebord?! +
Klubbkonkurransen i hallen.
Januar: Buldrekonkurransen i
hallen.
Datoer kommer i et senere
"Crux".

Pusher☺

“Die weisse schwein”, eller et par turer til Nissedal.

Klubbturen til Valle i Setesdal i 97 skulle vise seg å bli produktiv på flere måter enn bare en sosial klubbturen, men ikke uten sure miner. Anders, Geir, Pål, Tor Erik, Jonny og undertegnede dro nemlig til Nissedal i forkant av klubbturen, for å få en forlenget klatretur. Været viste seg fra en veldig ustabil side og vi fikk nesten ikke klatret før været kom og gjorde klatremulighetene svært begrensede. Det ble etter hvert til mat og kos i campen nede under Baremlandsfjellet, og konkurranse om hvem som klarte å fyre opp primusen fortest. Veddemålet skaffet meg en råtten kile som Anders hadde veddet på at Geir fikk fyr fortest (jeg hadde veddet hele racket mitt i mot). Tor Erik vant glatt konkurransen. Dagen derpå dro Geir, Pål og Anders til Setesdal, og vi andre sa vi skulle komme senere. Det var et løfte vi kom til å bryte, og få litt kjeft for i etterkant. Tor Erik hadde nemlig sett en mulig linje ved siden av ”Spionfuhre” på Baremlandsfjellet, og den så lovende ut. Været var enda verre, så for i det hele tatt å få gjort noe så tok vi med oss det vi hadde med oss av tau (6stk) og sikringsutstyr, samt drill og borebolter og gikk opp bakveien. Alt dette utstyret plasserte vi i den store (150L) heisesekken til Jonny og i to ryggsekker. Turen opp vil vi sent glemme. Heisesekken (den hvite grisen) gikk på rundgang, men var ikke særlig populær å bære. Vel oppe så fant vi ut at vi hadde gått for høyt, og måtte gå ned et stykke igjen! Navigering på toppen av et fjell er en kunst som ikke er lett å praktisere, men etter hvert ble vi sikre på at vi kjente oss igjen. En furu på toppen hjalp oss på rett vei. Etter å ha rappelert og boret oss ned en vei vi trodde det var mulig å klatre så var det klart for mat og pils. Dagen derpå bød på mye bedre vær enn hva Vidar Theiesen hadde meldt fra om. Den dårlige samvittigheten for frendene i Setesdal forsvant etter hvert som taulengdene ble topptauet. De var simpelthen nydelige. Vi hadde faste tau hele veggen ned (250m) og dette bød på muligheter til simultan clogging på opptil 3 taulengder av gangen. På slutten av dagen rakk vi å bore 2 taulengder og å lede en av dem. Siste taulengden fikk graden 6- og et litt spennende moment da Jonny og Tor Erik misforsto plasseringen av boltene. Dette skjemma ikke siste taulengde. Men vi følte vel kanskje at vi hadde voldtatt henne der hun sto med 250m faste tau på seg. Så til 1998: 1997 hadde ikke budt på muligheter til å samles igjen for å gjøre ruta ferdig, så vi fikk vinteren på oss til å tenke i mellom mulighetene til å få gått denne ruta til sommeren. Våren kom og cruxet var atter en gang å få samlet troppene. Første helg med en mulighet til å klatre dro Jonny og Tor Erik til Nissedal for å bore resten, og prøve å gå noen flere taulengder. Da fant de en nydelig vei å gå opp, nemlig fra Treungen og opp svane derfra. Jonny ble dessverre veldig dårlig, og måtte rappelere i fra tidlig, mens Tor Erik boret ferdig hele ruta. Neste helg så

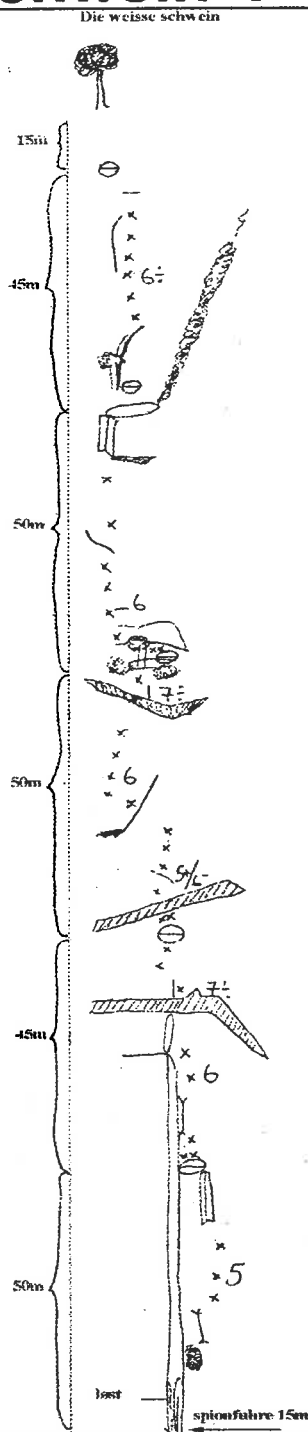
Jonny og Tor Erik på stand. nb:merk Tor Erik's stilige caps.

var vi på plass igjen, denne gangen med den moralske supporten fra Geir Ellingsen som hadde spurt om å få lov til å være med. Jonny startet ballet med den litt artige 1ste taulengden som byr på en litt grufsete start, og siden beveger seg opp i noen nydelige bevegelser, og avsluttes i et nydelig dieder. 2^{ndre} taulengde hadde Tor Erik øvd på, så han var klar for denne. Første forsøk strandet i et stygt ord og et kort fall. Etter å ha frisket opp hukommelsen litt og tøyd ut litt så var Larsen klar for andre forsøk. Dette var jo faktisk nydelig å se på, og rutas tekniske crux var gjort. Neste taulengde var klar for meg, men var jeg klar for den? I fjor klarte jeg å topptauet den i første forsøk, men det å lede den var vel ikke det jeg følte meg trygg på. Men men det er jo bare å kline til. Glad var både jeg og de andre da jeg sto på toppen av 3^{dje} taulengde. 5te taulengde fristet ikke da jeg syntes at boltingen fra i fjor var litt ”over the edge”, men Tor Erik insisterte på å lede 4^{dje} taulengde, samtidig som at han fikk overbevist meg om at det eneste å gjøre med de psykiske demonene som plaget meg med siste taulengde var å lede den. Jeg er veldig glad han sa det, fordi utbyttet av den taulengden var fenomenalt. 4^{dje} taulengde var en drøm og når siste taulengde var ledet så var alt bare fryd og gammen. Rutenavnet vi hadde lekt med fram til da var ”Den hvite grisen”, men etter 1,5 kassettside med Geir’s Schwienhund så var navnet klart. Vi ville holde på tradisjonen med tyske rutenavn. ”Die weisse Schwein” ble navnet på ruta. Da gjenstår det bare en ting: stikk og prøv den, det vil du nok ikke angre på. Rutegraden er 7- i fri, men hvis du er klar for å holde i et par kortslyger så er den nok ikke mer en grad 6.

Pusher☘

Skisse til «Die weisse schwein».

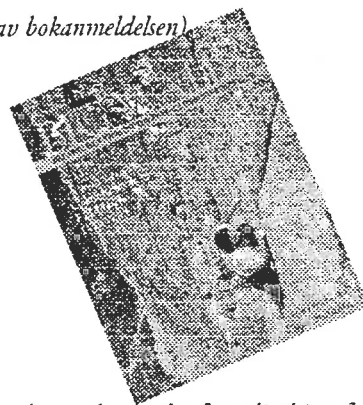
Beliggenhet:
20m til høyre for "Spionfuhre".
Innsteg i bunnen av renna, på kanten! Dette skjønner du når du står under ruta! **Utstyr:** 10 kortslynger, friends 0-3,5 + noen få vanlige kiler. NB: dette var det utstyret vi brukte, det kan sikkert gå an å bruke mindre utstyr. **Antall borebolter:** 32 + ringbolter på standplassene. Standen på toppen av 4"de taulengde er uten bolter, men med et stort tre. Alle taulengdene er laange, så vurder 55m dobbeltau. Det brukte vil Ruta er "velutstyrt", og er et bedre alternativ enn "Spionfuhre" ved rappel (en mindre).

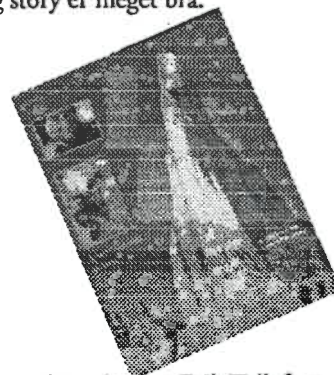
Klipp ut og lim inn i Nissedalsføreren.

~~Retur:
DKK
PB1424
3001 Drammen~~

(fortsettelse av bokanmeldelsen)

Big walls breakthroughs on the free climbing frontier av Paul Piana. 190 sider. Pris:357,-
En bok som handler om første fribestigning av 4 storvegger i Amerika. Mest kjent er vel bestigningen av "Salathe wall" på El Capitan i Yosemite (36taul 5,13b)! Gutta skryter villt og uhemmet av egne prestasjoner, og det er for så vidt greit. De legger mye energi inn i bestigningene sine, og utviser en utrolig vilje til å nå målene sine. Problemet kommer da de rakker ned på de som klårer teknisk. Alle er vel enige om at friklating er bedre stil enn teknisk, men uten teknisk klating og rensking hadde ingen av disse veggene blitt klatret i fri. Mao: mye fokus på stil, men et lite trakk i salaten etter min mening. Uansett så er det en fin bok som absolutt er verdt sin høye pris. Både bilder og story er meget bra.

Rondespiret Antarktis. Av Ivar Erik Tollefsen. 160 sider. Pris:?
Så har playboy(selfmade millionare)Ivar vært på tur igjen, og da må det jo skrives bok. Stort pr opplegg, internett, satellitt og Vebjørn Sand o,s,v. Etter turen raser debatten om dødsromantisering og etiske kjørerregler i klatrenorge. Boka derimot er en praktbok om en tur som antagelig var helt max. 17 døgn brukte gutta på spiret, og det blåste fælt. Bokas hovedproblem er at sitat: "hadde jeg ikke skrevet bok om ekspedisjonen i 1994, hadde heller ikke Adventure network begynt å interresere seg for området på kommersiell basis". Da blir mitt spørsmål: hvorfor i helvete skriver du en bok til, og attpåtil bidrar til ytterligere komersialisering av området. Da er det mer reakt å drite i å skrive som liksom miljøinteresserte jeg.

Pusher☺